

מחברת רבי המכר של ה - The New York Times
THE WALL STREET JOURNAL - I USA TODAY

ספר החוקים של השדכן רייצ'ל ואן דייקן

"ספר החוקים של השדכן הוא רייצ'ל ואן דייקן בשיאה...
להט, לב, והנאה צרופה - קוראים יתאהבו בספר הכתוב היטב וממכר הזה.
הוא בהחלט נמצא בראש הרשימה!"

Shi Mom's Reading

"כשהמנטור שלך נראה ככה, לא תעשי את מה שהוא אומר לך!
אנחנו למדנו הרבה מאד..."

המאת אנה/בוב

רייצ'ל ואן דיקן

ספר החוקים של השדכן

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

רייצ'ל ואן דיקן
ספר החוקים של השדכן

Rachel Van Dyken
THE MATCHMAKER'S PLAYBOOK

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עורכת: יעל ינאי
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2016 by Rachel Van Dyken
The moral rights of the author have been asserted

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2020

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמץ, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2020

מסת"ב 978-965-7029-022 ISBN

www.ahavot.com

לג'ילי. תודה שדחפת אותי לכתוב את הספר הזה,
ושהיית לי אוזן קשבת בזמן שהתחרפנתי מכל הסצנות
שידעתי שאני צריכה להפוך לארוטיות יותר.
את מעלה חיוך על שפתי.

1

התה? בטעם קינמון.

בית הקפה? מבודד. חשוך. מזמין.

הבחורה? מאחרת.

ולא סתם איחור אופנתי, אלא איחור מהסוג שגרם לי לחשוב שהיא מתכוונת להבריו, תופעה נפוצה למדי בפגישה ראשונה. לפחות חמישה-עשר אחוז מהלקוחות שלנו מבריזות. זה מלחץ. ופחד שהשיטה שלנו לא תעבוד בשבילן, ושהמצב שלהן רק יחמיר.

כיסא העץ חרק כשנשענתי לאחור ובחנתי את בית הקפה הקטן. לפני שנה אנשים היו מבקשים ממני חתימה. אבל לפני שנה בדיוק התקבלתי לקבוצת הפוטבול סיאטל סיהוקס.

שיפשפתי את ברכי, מודע לתחושת הכאב שחזרה אלי ועוררה כעס צורב שהתפשט לי בחזה.

העפתי מבט נוסף בשעון שלי ונגסתי את פנים הלחי מתוך עצבנות. איחור של עשרים ושלוש דקות.

אני מושיט יד באנחה אל התה שלי פעם אחת אחרונה ומאריך את הלגימה, מציץ מעל שולי הספל. עוד שתי דקות ואני מסתלק מפה.

דלת הזכוכית נפתחה בסערה. הפעמון כמעט צונח לרצפה כשהיא מוטחת בכיסא סמוך. בחורה קטנה וכחושה עם שיער חום חלק דידתה פנימה; עורה החיוור נצבע בסומק כשנגעה בלחייה וסקרה את החדר בדריכות.

רוב האנשים היו מעיפים בה מבט חטוף.

אבל אני לא כמו רוב האנשים.

אני נעצתי בה מבט.

אינטנסיבי.

כשעיניה חסרות המנוחה התבייתו עלי לבסוף, הסומק בלחייה נצבע בגוון עז יותר. זה לא היה בלתי מושך, פשוט העביר מסר מסוים מאוד.

דחקתי את כיסאי לאחור וקמתי ממקומי.

היתה לי תחושה שהיא רוצה לברוח.

הן תמיד לחוצות. מה שהיה צפוי. חוץ מזה, הייתי מודע למראה החיצוני שלי. בלי להשתחצן, זאת פשוט המסקנה המתמטית ההגיונית היחידה לאחר שמחברים את מספר הנשים שהשכבתי עם מספר הפעמים שנשאלתי אם אני דוגמן הלבשה תחתונה.

תווי פנים מסותתים? יש.

שיער בגוון בלונד־קרמל שאיכשהו תמיד מצליח להיראות גלי ומלא? יש.

גומת חן בודדה בלחי הימנית? יש.

חיוך עקלקל סקסי? יש.

צלקת מחוספסת ומרשימה ליד הסנטר? יש.

עיני אגוז יוקדות? יש.

ואני אפילו לא רוצה להתחיל לתאר את גודל האיבר שלי. ברצינות, זה רק הולך ומשתפר ככל שהעיניים שלכן מדרימות יותר – תסמכו עלי.

היא עשתה צעד מהוסס לאחור והתנגשה במעמד מגזינים. כמה עותקים של סיאטל ויקלי התעופפו באוויר ונחתו על הרצפה.

היא התכופפה בתנועה נמרצת כדי לאסוף אותם.

מכנסי הג'ינס שלה נקרעו בברכיים.

כן, אצטרך להציל אותה. היא כבר היוותה סכנה לעצמה. שיחררתי אנחה סבלנית, ואט־אט התחלתי להתקדם משולחני לכיוונה. התכופתי לגובה שלה, העפתי מבט במגזינים, אספתי בשלווה כל אחד ואחד מהם ונעמדתי. היא היתה קפואה.

זה קורה, לעתים קרובות. ולמרבה הצער, זה בזבוז זמן מטורף. העסק שלי פרח, ועבורי זמן שווה כסף. היא איחרה.

פירוש הדבר שהיא ביזבזה לא רק את הזמן שלי, אלא גם את הכסף שלי. בדרך כלל אני פוגש את הלקוחות שלי במקומות אחרים, אבל הייתי קצר בזמן ורציתי לראות אותה בפעולה. כשהיא לקחה מפית נייר אחת, קינחה את האף ותחבה אותה לכיס הקדמי שלה, התחילו אצלי מחשבות שניות רציניות.

"תעמדי", פקדתי עליה בניסיון להסתיר את הזעף מפני. היא נעצה בי מבט משתומם. פיה היה פעור לרווחה ואישוניה רחבים. עורה הוורדרד החוויר בתוך כמה שניות. "או", לחשתי, ונעצתי בה מבט נוקב, "שאת יכולה לשבת. אבל אני ממש לא בטוח שזאת הדרך לכבוש את לבו של הבריסטה שניסית לא לנעוץ בו מבטים מהרגע שנכנסת לפה." "אבל אני לא –"

"את כן." הינהנתי ושלחתי אליה מבט מעורר. "ואם לא תקומי ברגע זה, תאבדי את הסיכוי שלך איתו. רוב המומחים חושבים שקנאה היא הרגש הכי קריטי שגברים מרגישים לפני שהם מתאהבים." הושטתי אליה יד. היא נעצה בה מבט.

"אני לא נושך." חייכתי בזחיחות, ואז רכנתי אליה ולחשתי באוזנה, "בשלב זה."

היא פערה את פיה בתדהמה.

"קחי אותה." הינהנתי אליה בתנועה מהירה. "בשביל זה אני פה,

זוכרת?"

בהבעה מסתייגת היא הניחה את ידה בידי ונעמדה על רגליים רועדות. בחנתי את הבריסטה בכעס מעושה, בזמן שהובלתי את הלקוחה החדשה שלי אל מושבה.

"מה זה?" היא הצביעה על הספל האדום מול הכיסא שלה.

"תה." פיהקתי. "אבל נראה ששלך כבר קר."

"אני שונאת תה."

"לא," הנדתי את ראשי ורכנתי לעברה. מיקמתי את כפות ידי ממש

מול הספל שלה וקירבתי אותו אליה. "את אוהבת תה."

היא הזעיפה פנים.

"תחייכי."

"מה?"

"פשוט תעשי את זה."

היא העלתה על שפתיה חיוך מעושה, שממש שינה את הפרצוף

שלה לטובה. קצת יותר מדי שיניים והתלהבות מזויפת, אבל אפשר

לעבוד עם התלהבות. אדישות, דיכאון, ייאוש... זה כבר מורכב יותר.

"היי... אתם, הממ... צריכים משהו?" שאל הבריסטה הקנאי

שניגש אל השולחן שלנו. כל טמבל עם חצי מוח היה יודע שאילו

רצינו משהו, היינו פשוט ניגשים לדלפק ומזמינים.

"לא." לא טרחתי להעיף מבט נוסף לכיוונו.

"אה." הוא לא הרפה. אידיוט. "אני פשוט –"

"אם אני אצטרך משהו, אשלח אליך את החברה שלי, מה אתה

אומר?" הפעם פגשתי במבטו. לפעמים זה פשוט קל מדי. באמת.

עיניו ננעצו בעיני בתקיפות, נחיריים מתרחבים, אגרופים קפוצים.

אחי, באותה מידה יכולת לתלות על עצמך שלט עם הכיתוב "שלי"

וחץ שמצביע אל גברת שיער דקיק.

"תודה בכל אופן," הוסיפה הלקוחה שלי בקול חורק ותחבה את

שערה השטוח אל מאחורי אוזנה במחווה לחוצה מעט, שכנראה

נראתה חמודה בעיני השמוק הזה.

נצטרך לעבוד על הקול החורק הזה. הוא מקסים... כמו כלבלב

שמן שאינו מסוגל ללכת.

אבל על מנת להשיג את תשומת לבו של הבריסטה? עליה להתקדם מכלבלב שמן למשהו דומה יותר לגרייהאונד – חלקלקה, יפהפייה, ייחודית.

הבריסטה הקנאי הסתלק.

"הוא שונא אותי." כתפיה נשמטו ברפיון.

שיחררתי אנחה מרוגזת בזמן שהושטתי יד ואחזתי בכף ידה. אצבעות לחות ודביקות. זה מה שאני הכי אוהב אצל אישה, אמר אף אחד אף פעם.

"תפסיקי לזוז באי-שקט ושבי ישר." לחצתי את ידה.

החזה שלה עלה וירד כאילו היא רצה מרתון. לכל הרוחות, אם זאת עוד מתעלפת אחת, אני בורח מפה.

"מצטערת," היא אמרה באנחה ונרכנה לעברי. "פשוט הוא דיבר איתי רק כמה פעמים, ורק כדי לשאול אם אני רוצה סוכר בקפה שלי." "הוא שונא קפה," לחשתי. "בכל פעם שמישהו מזמין קפה, הוא ממש מגחך בלעג. אם לא מחפשים את זה, קשה לקלוט את זה. אבל הוא מרים את האף, העיניים שלו מצטמצמות, והמנוול מגחך בלעג, כאילו שלהזמין קפה זה כמו להתמסטל מאחורי פחי הזבל."

"אבל..." היא נגסה בשפתה התחתונה. זו היתה בשרנית. עסיסית.

סוף כל סוף! משהו שאוכל לעבוד איתו. "הוא עובד בבית קפה." קוצר רוח החל לגאות בקרבי. "ואת רצה כל יום שמונה נקודה שמונה קילומטרים בשלוש בצהריים, למרות שאת שונאת לרוץ. כולנו עושים את מה שאנחנו צריכים לעשות כדי להשיג את מה שאנחנו רוצים. את רוצה גוף חטוב? את עובדת בשביל זה. הוא רוצה לקנות חלקים לאופנוע שלו? הוא עובד בשביל זה." לעזאזל, אני חייב להפסיק לקבל לקוחות אחרי לילה ללא שינה.

"אני צריכה לסכם את מה שאתה אומר לי?" היא שאלה ברכות.

"את אוהבת תה. את שונאת קפה." הושטתי את ידי וליטפתי את

שפתה התחתונה באגודלי. "הוא מתעב מפגני חיבה ציבוריים, כנראה מפני שהיה רוצה להיות הבחור שנמצא בקשר עם בחורה שלא מסוגלת להפסיק לגעת בגבר שלה."

ראשה הופנה לעברי, עיניה כבדות, לחייה נצמדת אל ידי. בינגו!

"תיגע בי, הוריתי לה.

"אבל –

"תעשי את זה עכשיו."

היא בלעה רוק בכבדות, הושיטה את ידה מעבר לשולחן והניחה

אותה על הכתף שלי.

על. הכתף. שלי.

"נמוך יותר."

"אבל..." עיניה הוסטו אל הדלפק בחטף.

"תפסיקי לנעוץ מבטים או שסיימנו."

היא הנמיכה את ידה וליטפה את החזה שלי. האצבע שלה נגעה לי

בפטמה ברפרוף. נראה שבטעות, אבל הבריסטה לא היה מודע לכך.

"עכשיו תצחקי."

"לצחוק?" היא ציחקה בעצבנות.

"גם זה עובר." חייכתי אליה בזיחות. זה תמיד היה החלק האהוב

עלי, החלק שביסס אותי בתור גאון מוסמך. ועשיר. הרגע שבו הבחור

מבין לפתע שמשוה מתבשל בינו לבין הבחורה שהתחרתה על תשומת

לבו במשך שבועות, שנים, מי יודע כמה זמן.

הבריסטה הקנאי חוזר אלינו. "של, אם את צריכה משהו חוץ מתה,

תגידי לי." החזה שלו התנפח בעודו משלב את זרועותיו. נאבקותי

בדחף לגלגל עיניים ולזקוף אצבע משולשת לעבר הטמבל.

"לא." של פגשה במבטי הנוקב בהסתייגות שאט-אט הפכה

לניצחון. "נראה לי שאסתפק בתה שלי."

"את שונאת תה," הוא ציין.

"לא," אמרתי. "היא אוהבת תה."

"שמוק," הוא סינן חרש לפני שהסתלק.

"הוא יודע את השם שלי." היא נאנחה בכמיהה נרגשת.

גם הפעם, הדחף לגלגל את עיני היה חזק כל כך, שהלחיים שלי

נרעדו.

משכתי בכתפי ונשענתי לאחור בכיסא שלי.

"מי אתה?" היא שאלה.

"איאן האנטר." הינהנתי. "מאסטר בליווי דייטים, וההזדמנות היחידה שלך בעולם להשיג" – גבותי התרוממו ואנחה כבדה בקעה מבין שפתי – "את זה."
הבריסטה הקנאי נעץ בנו את מבטו, שפתיו מכווצות לכדי קו דקיק.

"מתי אנחנו מתחילים?" המילים בוקעות מבין שפתיה מהר כל כך, שנשמע כאילו אין רווח ביניהן.
חייכתי בשביעות רצון. "לפני שלוש דקות."

2

שֶׁל דִּיקְלָמָה מוֹנֹלוֹג. לַמִּרְבָּה הַמִּזֵּל, הֵייתִי רִגִּיל לִלְקוּחוֹת שְׁחוּפְרוֹת
מִתּוֹךְ לַחֵץ, וְשֶׁהַמִּילִים יוֹצְאוֹת לָהֶן מֵהַפָּה בְּבִלְגָן כִּזָּה, עַד שֶׁהִתְחִיל
לִכְאוֹב לִי הָרֹאשׁ. אִזּוֹ בִּזְמַן שֶׁהִתָּה הַחֵם שְׁלִי הַפֶּךְ לִקְרָח, הִנַּחְתִּי לָהּ
לְדַבֵּר, הִנַּחְתִּי לָהּ לִפְרוֹק אֶת כָּל מָה שֶׁהִכְבִּיר עָלֶיהָ.

"וְאִזּוֹ הִתְחִיל שְׁלִי הִתְחִיל לְהִרְגִּישׁ לֹא טוֹב, וְלֹא הִצְלַחְנוּ לְהַבִּין מָה
יֵשׁ לוֹ."

הִנַּחוֹן עֲדִין.

"אֲנִי כָל כֵּךְ כּוֹעֶסֶת עַל אִמָּא שְׁלִי! הִיא בְּחַיִּים לֹא אִמְרָה לִי שֶׁאֲנִי

יִפָּה!"

טִפִּיחָה עַל הַיָּד.

"אֵתָּה חוֹשֵׁב שֶׁאֲנִי יִפָּה?"

מִבֶּט וּבִעֲקָבוֹתָיו קִרִּיצָה.

"זֶה פְּשׁוּט מִמֶּשׁ מַעֲצָבֵן אוֹתִי. אֵיךְ שֶׁגִּבְרִים מִתְעַלְמִים מִמֶּנִּי, כִּאִילוֹ

אֲנִי אִיזָה חֲנוּנִית. אִם הֵייתִי יוֹדַעַת לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשִׁפְתוֹן, הֵייתִי מִשְׁתַּמֵּשֶׁת

בְּשִׁפְתוֹן מִזּוֹרֵג! הַלּוֹאִי שֶׁרָק פֶּעַם אַחַת, לִשְׁם שִׁינוּי, הִבְחֹר הִתְחִיךְ

יֵשִׁים לִבִּי אֵלַי."

"אני מבין אותך לחלוטין." הייתי צריך לאסוף בגדים מניקוי יבש בעור עשר דקות, והפגישה איתה כבר התארכה יותר משתיכננתי. "אני יודעת." היא נאנחה בייאוש. שפת הגוף שלה עוררה בי דחף עז לקשור אותה אל הכיסא בגב זקוף ולהניח ספר על ראשה. "פשוט הייתי רוצה ש..."

אתן יודעות מה אני הייתי רוצה? שנוכל לחזור בזמן ושאוכל להפנות אותה כלקוחה לעזור הנאמן שלי, לקס. לכל הרוחות, היא לא סותמת את הפה.

"זה מטופש, נכון?"

לעזאזל. הפסקתי להקשיב לה. מה היא היתה רוצה? "אני לא חושב ששום דבר ממה שאת אומרת הוא מטופש." הצהרה כללית. היא חייכה בשביעות רצון. הצלחתי.

"תִּירְתוּדָה." היא שוב חייכה בשביעות רצון. "אתה יודע, אתה מקשיב ממש טוב."

הן תמיד שוכחות שהן משלמות לי כדי שאקשיב להן. תמיד. עיניה של שָׁל התבייתו על שפתי. אוי, לא, הנה זה מתחיל. יש להודות, היא התקדמה לאורך שלבי ספר החוקים שלי הרבה יותר מהר משציפיתי.

"אתה ממש... שווה."

"אני יודע," אמרתי בטון משועמם. "אבל תזכרי, את לקוחה שלי. אני עוזר לך כדי שתוכלי לעזור לעצמך." של הזעיפה פנים. "אז אתה אף פעם לא יוצא עם הלקוחות שלך?"

לא, מפני שכל הלקוחות שלי היו מאוהבות במישהו אחר, ולא היה לי זמן לשחק את הגיבור. כמעט תמיד יצרתי איזה אסון שהבחור שהן נדלקו עליו היה צריך להציל אותן ממנו, כדי לחזק את הקשר ביניהם ולגמול אותן משאריות הערצה לדמות הגיבור שהן ראו בי. יש בזה היגיון, אם חושבים על זה לעומק. הנשים שהתמודדתי איתן היו כל כך רעבות לתשומת לב גברית, שהן התקשו להבדיל בין גילום התפקיד

שלי לבין רגשותי האמיתיים. זאת הסיבה שתמיד הקפדתי להבהיר את החוקים שלי לגמרי.

"אף פעם," אמרתי, מקפיד על טון תקיף. "של, יקירתי. אני אשלח לך למייל את לוח הזמנים לשבוע הבא. תודיעי לי אם משהו לא מסתדר, אבל בלי שיחות טלפון, את מבינה?" היא הינהנה באיטיות.

"רק הודעות ואימיילים. אנחנו לא מדברים בטלפון. ואם את רואה אותי ברחבי הקמפוס, את לא מכירה אותי. מחוץ להסדר העבודה שלנו, אנחנו זרים גמורים. ואם מישהי שואלת על 'טייסי-משנה בע"מ'..." היא נאנחה בכבדות. "אני יודעת, אני יודעת. אני נותנת לה את כרטיס הביקור האדום עם הלוגו של סופרמן מקדימה וה-ט' הענקית מאחור."

קיצתי אליה. כרטיסי הביקור שלנו היו גאוניים. הם נראו כמו סתם כרטיסי ביקור מטופשים עם סופרמן, אך המסר היה כתוב מאחור. המסר תמיד טמון בפרטים שאנשים בקושי מקדישים להם תשומת לב. "נהדר." קמתי ממקומי והושטתי לה יד. "שבעה ימים, זה כל מה שאני צריך."

היא העיפה מבט בבריסטה, שעדיין שלח לכיווננו מבטים נוקבים. "אני מקווה שאתה צודק."

משכתי אותה לנשיקה חטופה על השפתיים ולחשתי, "אני אף פעם לא טועה."

"יש לך ריח נעים."

אה, כמה חמוד מצדה, מחמאה. אולי אצטרך רק שישעה ימים. אחרי הכול, אחד מהימים האלה הוקדש כל כולו לשיעור כיצד ללטף אגו של גבר. תראו באיזו מהירות החגבית הקטנה שלי לומדת! "תודה." תמכתי בגבה התחתון בידי והובלתי אותה אל מחוץ לבית הקפה.

"ביי, איאן." היא פסעה לעבר הונדה אדומה ונכנסה לתוכה. לעזאזל, חשבתי שהיא טיפוס של ג'טה ירוקה. טוב, אי-אפשר להיות צודק תמיד.

ברגע שנכנסתי לתוך הריינג' רובר שלי, הטלפון שלי צילצל. "איך היא היתה?" פיהק לקס מעבר לקו. הוא בטח שקוע עד צוואר באימילים, כי חלפו שבועיים מאז תחילת השנה, מה שאומר שכל אדם עם דופק הכין רשימת מטרות לשנה החדשה כדי לשנות את חייו. "כי רשימת ההמתנה שלך ארוכה במיוחד, ואם היא לא מתאימה, יש לי משהי שהציעה לשלם לי בטובות מיניות אם אקדם אותה לראש התור."

"תמחק אותה מהרשימה," פקדתי עליו. "אם היא יודעת לעשות טובות, היא יודעת איך להשיג גבר בכוחות עצמה." "רשמתי לפני," אמר לקס וציחקק.

חקקתי בזיכרוני לוודא שהוא אכן מחק אותה מהרשימה, ולא מפזר הבטחות כוזבות רק בשביל זיון.

"אה," אמר לקס, "וגבי מוסרת שאם לא תגיע היום לארוחת ערב, היא תדביק לך את היד לזין. רק שהיא תיארה את זה בצורה הרבה יותר גרפית."

"כמו תמיד." חייכתי בעליזות. "תסמס לה שאני בדרך." "בוצע." הוא ניתק את הטלפון.

לא בחרתי בחיים האלה. זה לא שבוקר אחד התעוררתי ואמרתי לעצמי, וואו, נכון שזה יהיה מגניב לעזור לנשים דהויות להשיג בחור? ולפני שאתן מתרעמות, תבחנו את העובדות. כמעט שישים אחוז מהנשים מתחתנות עם גברים מתחת לרמה שלהן, מה שאומר שרוב הנשים הולכות על גבר עם כרס־אבא. הגבר שקרוב לוודאי ירוויח פחות מהן; שלעולם לא עושה פעילות גופנית; זולל נקניקיות לארוחת בוקר, צהריים וערב; וגם, הבה נודה באמת, זקוק לוויאגרה בגיל ארבעים.

חיפוש קצר באינטרנט יניב לכן את כל העובדות. נשים הן חסרות ביטחון מטבען, ואם הן לא התמסדו עד הגיל השברירי של שלושים וחמש, קרוב לוודאי שיינשאו לבחור עם התקרחות מצערות ולב של זהב. ואין בזה שום דבר פסול.

זה קצת כמו ללכת למכלאת כלבים ולבחור את הכלב הפוזל מפני שאת מרחמת עליו, וברור לך לגמרי שהוא לעולם לא ירחרח בחצרות של אחרות.

אז מה ההבדל בין התפשרות להתפשרות? הסוג הראשון הוא חמוד. הכלב הפוזל – או הגבר, במקרה שלנו – הוא באמת האפשרות הטובה ביותר עבור הבחורה. שידוך שנעשה בגן עדן. אלה הזוגות שאתן רואות מחזיקים ידיים ותוהות אם הבחורה עיוורת. זאת האמא הגבוהה והשווה והאבא הנמוך. החברה באחוות הסטודנטיות והבחור עם כרס הבירה. המעוררת והחנון-מחשבים.

משום-מה היקום מקבל את זה. אני מקבל את זה. מה אני לא מקבל? את ההתפשרות מהסוג הנואש שנובע מחוסר ביטחון.

נכון, זאת תופעה נדירה. אבל היא הולכת ונעשית נפוצה יותר. היא קורית כאשר בחורה לא מצליחה לממש את הפוטנציאל שלה, ולכן היא מתפשרת על פחות ממה שהיא שווה. זאת הבחורה השקטה שמעולם לא לימדו אותה להתאפר. הבחורה השמנמנה שמטביעה את הרגשות שלה באוכל, אבל שיש לה אישיות קורעת מצחוק, שללא ספק צריכה להיות משודכת לחתיך מקבוצת הפוטבול. אלה הם השידוכים שלעולם אינם מוצאים זה את זה. זאת אחותי.

שקטה, ביישנית, קצת נואשת, אך מרהיבה ביופייה. פעם היא היתה דלוקה ממש על בחור מהקבוצה שלי. וכשאני אומר דלוקה ממש, אני מתכוון שהיא נכנסה עם המכונית שלה בתיבת דואר כשאירחתי אותו אצלי ביום העצמאות.

החלק הכי משוגע? הוא לגמרי היה בקטע שלה, אבל בגלל חוסר הביטחון והגמלוניות שלה, היא מעולם לא ניסתה להתחיל איתו. היא היתה מבוהלת מכדי לעשות את הצעד הבא ולפגוש אותו באמצע הדרך.

אני הייתי אנוכי מכדי שזה יטריד אותי, והיא הכריחה אותי להישבע שלא אתערב.

שנה עברה חלפה לה. לו נמאס לחכות; לה נמאס מ"דחייה". אז היא התפשרה על השותף שלה למעבדה, ג'רי.

עכשיו היא נשואה לאיזה לוזר שחושב שמשחקי וידיאו הם ענף ספורט אולימפי, ושכאשר מלאי הבירה אוזל, פיית הבירה הקסומה מגיעה בשנתו וממלאת את המקרר מחדש. הטמבל הזה גם בטח חושב שהבופלו נכחדו.

החבר שלי, לעומת זאת? לא מזמן הוא התקבל לקבוצת הפוטבול פיטסבורג סטילרס והשתתף בפרסומת לנייקי.

כאשר נפל לי האסימון בנוגע לחיים שלי, לפני כתשעה חודשים, ישבתי על הספה של אחותי, שחגגה אז יום הולדת. הברך שלי כאבה בטירוף, אבל זה היה כלום לעומת הכאב שהרגשתי למראה החורבן המוחלט בהבעת פניה בעודה צופה בחבר שלי בטלוויזיה, בזמן שג'רי צעק עליה שתרים את התינוק, כדי שהוא יוכל להמשיך לשחק אקס־בוקס.

לאחותי הגיע יותר מזה. לאחותי מגיע יותר מזה. ובזמן שהצמדתי קרח לברך שלי, הודות לתקרית מצערת שאינני מעוניין להתעכב עליה, חוויתי התגלות.

לו רק היא היתה בטוחה יותר בעצמה, ידעה לקרוא את הסימנים, ידעה איך להשיג את הבחור שהיא ראויה לו באמת, היא היתה מאושרת יותר. קורטוב של ביטחון עצמי היה משנה את חייה, והיכולת לקרוא בחורים, לקרוא סיטואציה? לעזאזל, אילו למדה רק חוק אחד מספר החוקים שלי, זה היה משנה את חייה.

היא לא היתה תקועה ביאקימה, וושינגטון, המקום הידוע כפאלם ספרינגס של וושינגטון, אבל אם תשאלו אותי, הוא מרכז סמים וכנופיות. יותר גרוע מלוס אנג'לס.

היא בחורה מסיאטל שמוקפת פרות, סמים, טרקטורים ודייט לילי שבועי במסעדת דרכים.

ואם המצב לא גרוע מספיק, זה לא שהיא יכולה לחזור לגור

בסיאטל, לא כשבעלה השתלט על עסק הטרקטורים המשפחתי, וכשכל השבט שלו חי שם מעל ארבעים שנה. לא יכולתי לעשות כלום בעניין. היא לא יכלה לעשות כלום, חוץ מאשר להתקשר אלי או לסמס לי מדי פעם.

אז בעיקרון היא תקועה בגיהנום עד שמשהו יביא לשינוי במצב שלהם. אבל לפי איך שזה נראה? שלום עולמי יגיע לפני כן.

היא אבודה לגמרי מבחינתי.

המשפחה היחידה שנותרה לי.

חוץ מגבי, אבל אני לא סומך עליה כי היא לא קשורה אלי בקשר דם, ומן הסתם תנעץ בי את החפץ החד הקרוב ביותר אם רק אנסה להתייחס אליה בתור אחותי. היא לא רוצה שכל הגברים הזמינים יברחו ברגע שיגלו את הקשר בינינו, או משהו כזה. פעם אחת. רק פעם אחת איימתי על בחור בתיכון, ועכשיו היא מסרבת לחלוק איתי שום מידע בנוגע לחיי המין שלה – או היעדרם.

נרעדתי. בכל פעם שהיא לובשת חצאית קצרה, הרגש היחיד שמתעורר בי הוא רצון עז לגונן עליה ורחף פתאומי ללמוד לתפור, כדי שאוכל להאריך את החצאית שלה.

אז, כן, זה הסיפור שלי.

כך נוסדה חברת "טייסי-משנה בע"מ".

תחשבו על דייטים כעל משחק פוטבול. למאמנים יש ספרי חוקים משלהם, ששחקנים חוקקים בזיכרונם במשך ימים, שבועות, לפעמים אף שנים, וזה עובד. לא מספיק לדעת איך לשחק את המשחק; צריך לדעת לקרוא את המהלכים, לקרוא את היריב שלך.

זה הסיפור של "טייסי-משנה בע"מ". מה אם היה אפשר ללמוד את ספר החוקים של עולם הדייטים? יש לנו חוקים עבור כל סוג אפשרי של תרחישים במערכות יחסים, והתהליך שלנו עובד. בעיקרון, יצרנו את גרסת הדייטים של דוח מיוחד. אנחנו רואים את "אסון הדייט" זמן רב לפני התרחשותו, ועורכים את ההתאמות הנחוצות.

זה כלל לא קשור לייאוש או חרדה. אני לא איזה בן אלף מדוכא

או בודד שצריך טיפול כי ההורים שלי התעלמו ממני כשהייתי ילד – למרות שזה מה שהם עשו, ובטח היו ממשיכים לעשות עד היום, אם לא היו נהרגים בתאונת מטוס כשהייתי בן שבע. הלב שלי לא נשבר בגלל הנערה השכנה שסוף כל סוף שמה לב אלי, ואחר כך נטשה אותי לטובת החבר הכי טוב שלי. נו, באמת, ראיתן איך אני נראה?

ולא, אני לא מנסה לפצות על חבילה קטנה. אני חושב שכבר הבהרתי היטב שהכול כשורה במחלקה הזאת. אני עשיר.

אני חכם – תשאלו את הפרופסורים שלי. אני משיג כל כך הרבה בחורות, שאפילו גבר עם תיאבון כמו שלי לא מספיק להגיע לכל אחת ואחת מהן.

ואני בעיקרון הגרסה המודרנית של סופרמן. אני מציל נשים מעצמן בזמן שהחבר הכי טוב שלי, לקס, משמש כעוזרי הנאמן. לפני שתשאלו – כן. זה מבאס. אני מבואס מזה שאני לא יכול לשחק פוטבול בליגת ה-NFL. אבל כשאדם לא יכול לשחק... הוא מלמד.

והייתי יותר מאשר עוד שחקן פוטבול.

הייתי השחקן בהא הידיעה.

בספורט.

וגם ב... נשים.

הטוב מכולם.

אז מי יכול ללמד נשים איך לא ליפול במלכודות של שחקנים טוב יותר משחקן אמיתי?

בדיוק.

זה לא שהפכתי את עורי; פשוט למדתי להשתמש בשני הצדדים. גאוני? בהחלט.

"לעזאזל." כמעט התנגשתי בקורולה הקטנה שעמדה לפני כשהצלצול של גבי נשמע בעוצמה מבעד לרמקולים שלי.

"כן?" עניתי. "איך זכיתי בעונג הזה?"

"אני לא אחת מהלקוחות שלך, איאן, צעקה גבי. "תפסיק לדבר בקול החלקלק של קואצ'ר למערכות יחסים. אתה הבטחת לי!"

"נכון. "מה הבטחתי, לכל הרוחות? ערב סרט? זה מה שהיה נדמה לי שהבטחתי. הרמזור התחלף לירוק. המוח שלי עדיין היה ריק. צפירת מכונית נשמעה מאחורי, ומיהרתי להתחיל בנסיעה.

"שכחת, נכון?"

"מהדייט שלנו הערב?" פרצתי בצחוק. "ברור שלא."

"לפעמים אני תוהה למה אנחנו חברים."

"כי את אוהבת לנעוץ בי מבטים בזמן שאני ישן?"

"זה קרה פעם אחת, איאן!" היא סיננה קללה עסיסית. "יש לך מזל שאני סלחנית. אירגנתי מסיבת קבלת פנים לשתי השותפות החדשות שלי, והיית אמור להביא חטיפי צ'יפס ומטבל. והמסיבה התחילה לפני חצי שעה."

אני יכול לשכוח מהניקוי היבש.

"המסיבה הזאת מופיעה ביומן שלי?"

"אתה והיומן המזורגג שלך!" היא צעקה. "אני מצטערת שאין לי זמן להתחבר לג'מייל ולהוסיף את זה ליומן שלך, כדי שתוכל לפנות לי זמן."

"אם היית עושה את זה, החיים של לקס היו הרבה יותר קלים."

"אתה יודע שלאחרונה לקס הוא יותר כמו הכלבה שלך מאשר החבר שלך?"

"אאויץ', אמרתי. "תקווי שלא אספר לו שאמרת את זה."

היא השתתקה. מפני שזה מה שהיא עשתה כשהיינו מדברים על לקס. העמידה פנים שהיא לא תיכננה להעלות את המיטה שלו באש בעורו ישן בה. ואני העמדתי פנים שלא שמתי לב שאפילו כשרבו, נדמה שהיא עדיין תבעה את תשומת לבו, גם אם זו שלילית. שנינו היינו מודעים לפיל שבחדר.

נאנחתי בכבדות. "מצטער, גאבס. אני אגיע תוך רבע שעה, בסדר?"

"אני מקווה שבבילך, היא רטנה. ואז השיחה התנתקה.

המוזיקה חזרה להתנגן בעוצמה כשפניתי אל מגרש החניה של חנות

המצרכים הקרובה ורצתי בשיא המהירות לקנות את מה שהבטחתי שאביא. ככל שהייתי עסוק יותר, הזיכרון שלי הלך והידרדר, וזאת הסיבה שהשתמשתי ביומן ובלו"ז פגישות אונליין, שאליו אפילו הפרופסורים שלי ידעו כיצד להתחבר במקרה שלא הייתי בכיתה, מפני שהייתי עוזר הוראה. הייתי סטודנט מצטיין; אימנתי אותם להקפיד על לוח הזמנים שלי, ולפעמים התאפשר לי להעביר את השיעורים שלהם שעה שהם התפנו לעסוק בדברים חשובים יותר.

קניתי את כל החטיפים והמטבילים שהבטיחו שפע של קלוריות ריקות, ורטנתי בייאוש כאשר קלטתי שרק קופה אחת פתוחה, ושלבחור לפני בתור יש עשרה קופונים.

הייתי מוכן לשלם בעד המצרכים שלו, אילו רק נתן לי לעקוף אותו.

"אני יכולה לעזור לך פה, אדוני?" נשמע קול עליו מימיני.
חיוך נסוך על פני באיטיות שעה שהסתובבתי. "אה, וואו, תודה."
הבחורה הסמיקה והדליקה את האור הקטן בעמדת הקופה שלה.
"הממ... אתה הולך למסיבה?" הסורק ציפצף בזמן שהיא העבירה את המוצרים.

"זה בשביל אחותי. טוב, אפשר לומר שהיא אחותי. ואני הטמבל ששכח להביא חטיפים."
"אתה לא נראה לי כמו טמבל." קולה היה צרוד, והיא זקרה את גבותיה.

"טוב, אולי את צריכה להגיד לה את זה, מה שיחסוך לי את הצורך להתרפס בפניה..."

עיניה נדלקו. "אני גומרת תוך עשר דקות."
"אה, אייתי יספיקו לך חמש דקות."
"מה?"

"החולצה שלך." הצבעתי על החולצה הלבנה הפשוטה שלה.
"משתלבת נהדר עם גון העור שלך."
האישונים שלה התרחבו לנגד עיני.
לפעמים זה פשוט קל מדי.

3

"סוף כל סוף," צעקה גבי בעודה פותחת את הדלת וחוטפת ממני את שקיות המצרכים בתנועה אחת חדה. "חשבתי שאמרת שתגיע תוך רבע שעה."

"אמרתי רבע שעה? אני מוכן להישבע שאמרתי עשרים דקות." והיתה הקופאית הזאת שנזקקה לעזרה שלי, אז...

גבי צימצמה את מבטה. "מריחים ממך בושם זול." "דוחה, נכון? מי עוד משתמשת ב'שדות וניל'? נדמה לי שסבתא שלך עדיין קונה את הזבל הזה, אבל היא בת שמונים. מותר לה להמשיך לדבוק בהרגלים שלה." "עשית את זה שוב, נכון?"

"עשיתי מה?" העמדתי פני תמים כשהוצאתי את המצרכים מהשקיות. גבי גרה במרחק כמה רחובות מאוניברסיטת וושינגטון, ואני גרתי במרחק כמה קילומטרים בודדים ממנה. זה היה נוח לשנינו.

אני וידאתי ששום אידיוט לא כפה עליה את הקיום שלו. והיא בישלה לי.

לפעמים היא אפילו היתה אורזת לי ארוחות צהריים בקופסאות אוכל לילדים עם מדבקות של פרצופים מחייכים. בלעדיה בטח הייתי גווע ברעב. עניין שהיא טורחת לציין על בסיס יומיומי.

גבי אספה בחטף את שערה הערמוני הארוך לפקעת מכולגנת על ראשה. "לפעמים מתחשק לי להרוג אותך." היא התנשפה. "וואו, אני מרגישה הרבה יותר טוב אחרי שהורדתי את זה מהלב." "בשביל זה אני פה." קרצתי אליה. "תרפיה אישית עד הבית." היא קימטה אלי את אפה. "ברצינות. אתה מסריח, בן אדם." הרמתי את החולצה אל אפי וקימטתי את המצח. "איך לכל הרוחות חמש דקות עם קופאית הפכו אותי לפרסומת מהלכת לבושם?" גבי נאנחה והצביעה לעבר המדרגות. "לך תתקלח. אני אסדר את האוכל. הבגדים שלך עוד בחדר שלי. רק" – היא התעטשה במיאוס – "תיפטר מהסירחון הזה."

"יש לה שם," אמרתי בצחוק. לא שבאמת זכרתי אותו. אבל להגנתי, בזמן שהשפתיים שלה היו עטופות סביבי, הראש שלה הסתיר ממני את תג השם שלה. רואה? לא אשמתי. "יום אחד." גבי הנידה את ראשה. "אתה תקבל את העונש שלך." "אוו." נרעדתי ורכנתי לעברה, ואז נשקתי ללחי שלה. "זה נשמע מלוכלך. אני כבר לא יכול לחכות."

היא דחפה אותי מעליה וטפחה לי על הישבן. "למעלה. לך, לפני שתתחיל למשוך עוד." "תשומת לב?"

"בחורות בלי עתיד." גבי הביטה בי בפנים חמורות סבר. "אתה יודע, מהסוג שאתה אוהב ל –"

"לָקֶס!" קטעתי אותה בכוונה כשהחבר הכי טוב שלי נכנס אל המטבח. זונה ממין זכר שהתנשא לגובה מטר ותשעים של שרירים. שהורים.

גרוע יותר ממני.

מה שאומר שכנראה הגיעה לו איזושהי מדליה.

או אות גבורה.

או לפחות תג עם האות ז' לציון "זונה". אות שני מלוכלך ואישי משלו.

לצדי גבי נדרכה.

"אני הולך להתקלח", אמרתי, והשארתי אותם לבדם. ידעתי היטב שמוטב לי להניח להם לנפשם. שנאתי לעצור ריבים. בפעם האחרונה קיבלתי פנס בעין ובעיטה בביצים בניסיון לשמור על השלום. ובהתחשב ברשימת הלקוחות הארוכה שחיכתה לי בהמשך הסמסטר, הדבר האחרון שהייתי צריך זה להגיע לפגישה עם שתי עיניים נפוחות.

עליתי במדרגות, שתי מדרגות בכל צעד, והקפדתי לדפוק על דלת חדר האמבטיה לפני שנכנסתי. ואז התפשטתי בזריזות ונכנסתי למקלחת.

כל הדברים הנחוצים לי נותרו היכן שהשארתי אותם, בקופסה הקטנה שהחזקתי בפינה.

ולפני שכולכן תתחילו לפתח חשדות בנוגע אלי, תזכרו שגבי היא כמו אחות בשבילי – הפעם היחידה שבכלל חשבתי לנשק אותה היתה במהלך ערב סקייטבורד בכיתה ח', ואני די בטוח שזה קרה כי מישהו תיבל באלכוהול את המשקה הקל שלי.

בלי קשר, התנשקנו, וזה היה איום ונורא. היא ממש הקיאה. אבל אנחנו בטוחים בתשעים ותשעה אחוז שזה בגלל הקלקול קיבה שלה, ולא בגלל מיומנויות הנישוק המחפירות שלי.

כמה ימים לאחר מכן לחצנו ידיים.

נשבענו שלא נגלה את הסוד לאיש.

ומאז הכול התנהל על מי מנוחות.

אז לא, אני לא מקנא באובססיביות שלה כלפי לקס, למרות שאם הוא אי-פעם ינסה להתחיל איתה, כנראה אתלה אותו על עמוד חשמל ואעלה את האשכים שלו בלהבות. היא היתה חמודה, האובססיה שלה, אבל ידעתי שלא יצא מזה שום דבר אף פעם. מפני שהיא היתה בתולה.

הוא לא היה בתול.

ובחורים כמו לקס יודעים מה שווה בחורה כמו גבי – זהב. הוא לא היה יכול להרשות אותה לעצמו, גם אילו מכר את נשמתו המזוהמת. הריח המופר של הסבון הנוזלי של מולטון בראון נישא באוויר, צורב בנחירי ומשרה עלי רוגע בעת ובעונה אחת.

השתמשתי במולטון רק אצל גבי.

את ז'אן פול גוטייה שמרתי לבית שלי.

ואם נשארתי לישון אצלה ולמחרת הייתי צריך להיפגש עם לקוחה, הייתי מביאה אתי אולד ספייס. זאת סוגיה נוספת שקשורה בסטיסטיקה. לפחות שלושים אחוז מהגברים בקולג' השתמשו באולד ספייס, מה שאומר שהבחורה היתה מתחילה לקשר את הריח שלי עם ריחם של גברים אחרים, מה שהיה מותח את הגבולות שלה וגורם לה להרגיש בנוח. כפי שידוע כל מומחה לדייטים, ריח הוא הדרך הקלה ביותר לחקוק משהו בזיכרון, כמו גם ליצור תחושת נינוחות.

אי-אפשר להמציא את החרא הזה.

וזאת סיבה נוספת לערך היקר מפז שלקס תורם לחברה שלנו: הוא מת על תרשימים, נתונים ועובדות מעניינות.

דפיקה חזקה הרעידה את הדלת. "אני נשבעת באלוהי המקלחת, אם לא תתחיל להזיז את התחת שלך, אני פורצת את הדלת ומורידה את המים באסלה."

"חמש דקות, גאבס."

"אתה ולוחות הזמנים המפוכרקים שלך!"

מיהרתי לסגור את זרם המים, כרכתי מגבת סביב מותני וחציתי את המסדרון המוביל אל חדרה.

סגרתי את הדלת מאחורי באנחה, שמטתי את המגבת לרצפה והדלקתי את האור.

היא קנתה שידה חדשה?

השידה שלה היתה חומה.

זאת היתה שחורה.

והבושם על השידה היה חדש גם הוא.

קימטתי את המצח, הרמתי את בקבוק הפראדה וריחרחתי אותו, בדיוק ברגע שדלת החדר נפתחה.

"גארפילד הקדוש ולזניה!" אמרה ברונטית גבוהה עם כמות מופרזת של שיער גלי ארוך. היא הסתירה את פניה בכפות ידיה וכשלה לאחור. הדלת כבר היתה סגורה למחצה מאחוריה, ככה שידית הדלת פגעה לה בתחת. היא העוותה את פניה, ואז מעדה לפנים והושיטה את ידה אל סל הכביסה שנח בסמוך אלי. הוא היה עשוי פלסטיק.

לא ברזל.

ככה שבאופן טבעי, ברגע שהיא הניחה עליו את המשקל שלה, הוא נשבר. כביסה התפזרה ברחבי החדר, והיא נפלה על ברכיה. מכנסי הספורט הקצרים השחורים והמכוערים שלה התרוממו וחשפו ירכיים שריריות.

בחיוך רחב התכופפתי – עדיין עירום כביום היוולדי – והצבעתי על חוטיני ורוד. "דווקא היתה לי הרגשה שאת בחורה של תחתוני בנים."

שערה החום של הבחורה הסתיר את פניה. אט-אט היא הסיטה אותו מעיניה.

"מה אתה עושה בחדר שלי?" קולה היה נמוך ומאשים, וסקסי למדי – אילו עצמתי עיניים ודמיינתי שהוא שיין לגוף אחר.

"את מתכוונת בחדר של גבי?"

"לא." נחיריה התרחבו. "בחדר שלי."

"ומי את?" הושטתי את ידי מפני שקודם כול הייתי ג'נטלמן, ורק אחר כך זונה ממין זכר, ומפני שסבתא שלי היתה נוהגת לחבוט לי בישבן בכל פעם שהצגתי את עצמי בלי להציע לחיצת יד איתנה.

עיניה נפערו לרווחה בעודה לוטשת מבטים בגופי העירום.

"טוב," אמרתי ומשכתי בכתפי. "אבל יש לי שלוש דקות בדיוק עד

שגבי תצלה לי את התחת. את מעדיפה את המיטה או את הרצפה, אם את כבר שם?"

וגבי עוד העזה לטעון שאני לא נדיב? לכל הרוחות, תסתכלו עלי, מוכן לחלק אורגזמות כיד המלך.

"מה?" עיניה הפעורות המשוטטות של הבחורה לבסוף נישאו לפגוש בעיני. לכל הרוחות, יש אנשים שגובים כסף בעד נעיצת מבטים מהסוג הזה. "על מה אתה מדבר?"

"טוב, עכשיו נותרו לנו רק שתי דקות וחצי. אני לא מתכוון לומר שזה יהיה פשוט, אבל כנראה אוכל לעשות משהו שיפיק לפחות קצת התנשפויות. אולי אפילו איזו צעקה או שתיים."

"צעקה?" היא שאלה, גבוהה מתכווצות לכדי מקשה אחת. "על מה אתה מדבר? ולמה אתה עירום?"

"חיפשתי בגדים לפני שהתנפלת עלי."

"בחדר שלי."

"תראי." העפתי מבט בשעון שלי. "עכשיו אנחנו כבר באמת נכנסים לטריטוריה מסוכנת. היו כאלה שאמרו שאני סופרמן במיטה, אבל אני לא באמת בטוח שאצליח לבצע שחזור של 2014, למרות שהייתי שמח להוסיף מקרה לספר השיאים. אז אם אנחנו מתכוונים לעשות את זה, את צריכה להזדרז ולפחות להוריד את החולצה שלך."

"אתה" – סומק הציף את לחייה – "חשפן שהזמינו למסיבה?" הממ... רעיון מעניין. יכולתי לעשות הופעה בחינם, מה שהיה מקנה לי מעמד של מלאך בהתחשב במחיר שאני גובה מהלקוחות שלי.

"לא." הושטתי אליה את ידי. כאשר היא לא אחזה בה, נקטתי יוזמה, הרמתי אותה מהרצפה והעמדתי אותה על רגליה.

היא בעטה. היא אפילו ניסתה לנשוך אותי.

"הו, סוף כל סוף התלהבות!"

"תוריד אותי!" היא התפתלה באחיזתי.

שיחררתי אותה ושילבתי זרועות על החזה. "מצטער, הזמן נגמר. נותרו לך עשר שניות, ואפילו אני לא מסוגל לחולל נס ב" – הצבעתי על חולצתה הרחבה, על מכנסיה הרחבים, ושאלוהים יעזור לי, האם

היא לובשת גרבי ספורט? – "זה." בלעתי רוק. "סתם ניחוש, אבל למדת בחינוך ביתי?"

פניה האדימו מרוב מבוכה או זעם. "לא! ואני גרה פה. זה החדר שלי!"

"אבל זה החדר של גבי."

"החלפנו חדרים הבוקר!" היא רקעה ברגליה. הבחורה נעלה כפכפי אדיס בסגנון של פעם.

עדיין מייצרים את הדגם הזה? הממ... זה היה כמו לראות דינוזאור חי.

"למה אתה בוהה בכפות הרגליים שלי?"

"כיום הם בטח כבר שווים לא מעט." טפחתי על סנטרי והמשכתי לנעוץ מבט בכפכפי הגומי המכוערים. "מרשים. מרשים ביותר."

"אתה בכלל מקשיב לי?" היא צווחה. "תתלבש ותסתלק מהחדר שלי. או שאל תתלבש ורק תסתלק מהחדר שלי. מה שאתה רוצה."

"בדיוק." הינהנתי בפנים חמורות סבר. "זה בדיוק מה שעמדתי לעשות בדגע שנכנסת. עכשיו," אמרתי באיטיות, "את אומרת

שהחלפתן חדרים?"

היא הינהנה.

"מה שאומר שהחדר של גבי נמצא ב...?"

היא הצביעה אל המשך המסדרון. חוויתי הבזק תודעתי קצר שבמסגרתו נזכרתי שגבי זרקה משהו על זה שהיא עברה לחדר הקטן, מפני ששתי השותפות החדשות התכוונו לחלוק חדר.

"אה, את בטח סרינה."

"בלייק," היא רטנה. "סרינה בלונדינית."

הייתי מוכן להמר שגם היא שווה. סרינה זה שם של בחורה לוחטת. בלייק? זה שם שנותנים לתינוקת שחשבת שתיולד בן, ואתה משליך עליה את כל החלומות שלך לבן. עשרה דולר על זה שאבא שלה הכריח אותה להשתתף בכל ענף ספורט אפשרי, ושהיא התוצר של גירושם או של הורות יחידנית.

"למה אתה ממשיך לעמוד פה... עירום?" הפעם היא הסבה את מבטה וכיסתה את פניה בכפות ידיה.

"מה פסול בזה? את יודעת שככה נולדת, נכון?"

"פשוט" – היא לא העיפה מבט נוסף, אלא הצביעה לכיוון הדלת – "צא מפה."

"הפסד שלך." צחקתי. "הייתי יכול לטלטל את עולמך."

"העולם שלי לא זקוק לטלטול."

נעצרתי בדרכי החוצה והסתובבתי אליה. ואז הוספתי להתקרב אליה, ובעודי מוודא שהבל פי ילטף את צווארה לחשתי, "פה את טועה, בלייק. כל בחורה צריכה שמישהו יטלטל את עולמה, לפחות פעם אחת. ואם אותו טלטול מגיע ממני? פעמיים."

שפת הגוף שלה היתה נוקשה, והרמז היחיד בנוגע לרגשותיה היה קצב נשימתה שהלך וגבר עם קצב הדופק שלה. רכנתי לפנים וליקקתי נקודה בצווארה שהתגרתה בי. ואז נסוגתי לאחור. "היה נעים להכיר אותך."

הדלת נטרקה מאחורי וכמעט חבטה בישבני במחוות פרידה. אי־אפשר לנצח כל הזמן. לא שהייתי רוצה לנצח כשמדובר בבחורה עם האדיס. גם ככה הייתי בעומס מטורף. הדבר האחרון שהייתי צריך זה איזושהי טום בוי מדוכאת מינית שלובשת מכנסיים קצרים כי זה נוח.

4

עדיין הנדתי את ראשי גם לאחר שהתלבשתי וירדתי במדרגות בדרכי אל הסלון הקטן. נו באמת, כפכפים של אדידס?

לקס היה עסוק בשיחה עם בחורה – מן הסתם סרינה – עם שיער בלונדיני, עיני איילה גדולות וגוף קטן וחמוד, שככל הנראה יימצא תחת הישבן העצלן שלו בעוד כמה שעות. או רצוי יותר, היא תהיה למעלה ותעשה את כל העבודה, בזמן שהמנוול יניח את הידיים מאחורי הראש, יפהק ויגיד, *טיפה ימינה*.

הוא היה שתלטן במיטה ומחוצה לה; הוא כנראה חילק לבנות ספר הוראות כדי שישננו אותו לפני שיזכו להיכנס איתו למיטה. בלייק עדיין לא ירדה לסלון.

ובטלוויזיה הוקרנה *משחקי הכס*. עונה שלישית, בדיוק בנקודה שבה גבי ואני הפסקנו. לא היתה לי שום בעיה לזייף מחלה במהלך הפרק הבא, ככה שכולם יפרשו למיטה ואוכל לצפות בסדרה בלי שום הפרעה. כזה אני, נדיב.

"איאן", רטנה גבי. "עברו עשר דקות. בבקשה תגיד לי שלא עשית את זה."

"לא עשיתי את זה." קרצתי לעבר לקס, לקחתי בירה מהדלפק והתחלתי לערום חטיפי צ'יפס על הצלחת שלי.

גבי צבטה אותי בצלעות וסובבה בחוזקה.

"חרא!" הצ'יפס כמעט נפל מהצלחת שלי. "על מה זה היה?"

התקלחתי, אני כבר לא מריח כמו זונה, אין בעד מה!"

גבי הרפתה מעורי והדפה אותי מהחזה. "איפה בלייק?"

"היא בקבוצת כדורסל?"

"לא." גבי גילגלה עיניים, ואז שלחה לעברי מבט חשדני מוכר.

"איפה היא?"

"כדורגל?"

"לא."

"טניס?"

"איאן, אם נגעת בה, אני נשבעת שאתלוש את התלתלים

הבלונדניים שלך מהמוח בזה אחר זה."

גרסתי בקול כמה דוריטוס. "גולף?"

"כדורעף," השיבה בלייק שהתקרבה אלינו. "למען האמת."

הקשתי באצבעותי. "זה מסביר את הבגדים."

גבי העבירה את מבטה ביני לבינה. "הבגדים?"

"מה הבעיה בבגדים שלי?" בלייק הרכינה את מבטה.

צחקתי.

הן לא צחקו.

כיחכחתי בגרוני, זללתי עוד מהצ'יפס, הבזקתי חיוך ואמרתי,

"שום דבר."

"הוא קשור אלייך?" בלייק הצביעה עלי כאילו אני לא חלק מהשיחה.

"למרבה הצער." גבי נאנחה בכבדות. "את מכירה את זה שההורים

שלך תמיד אומרים לך לא להאכיל חתולי רחוב?" עיניה פגשו בעיני.

"בהתחלה הוא היה כל כך חמוד, כמו כל החתלתולים. ואז הוא התחיל

לנשוך את כל החברות שלי."

"גם אני אוהב אותך, חמודה." נשקתי למצחה וטפחתי על ישבנה.

"ואלה נשיכות־אהבה."

בלייק הקשיבה לחילופי הדברים בינינו בעיניים פעורות לרווחה. "איאן," צעק לקס. "אנחנו הולכים לעשות את זה או מה? יש לי מבחן מחר בבוקר."

זאת היתה הזווית שלו. והוא היה כל כך טוב בזה, שאפילו אני נאלצתי להרכין את ראשי ולטפוח לו על הישבן. הוא היה גאון מחשבים. חנון מחשבים לווהט.

דמיינתי שככה ביל גייטס היה נראה אילו נולד מחדש בתור אַל יווני. ידעתי שביום מן הימים לקס יכבוש את העולם. זאת אומרת, אם הוא יפסיק לרפוק את הבחורות הלא נכונות, זאת אומרת, את הסטודנטיות החביבות על הפרופסורים שלו.

בחורות העריצו אותו בגלל השכל שלו. חבל שהוא השתמש בכוח הזה למטרות זדוניות. במוכן מסוים הוא היה הנבל לעומת הגיבור שאני הייתי.

הצלתי בחורות מהתפשרות על טמבלים, לוזרים וחברים באחוות הסטודנטים; כלומר הצלתי אותן מבחורים כמו לקס. ולקס וידא, באמצעות תוכנות המחשבים והמחקר הלא־חוקיים שלו, שהלקוחות שלנו מתאימות.

הוא לקח את המרשעות. אני עזרתי לטובות.

נראה שניזונו זה מכוחותיו של זה. האיזון המושלם בין טוב לרע. סרינה ציחקקה בתגובה למשהו שלקס אמר. ברור, היא בטח היתה מצחקקת גם אילו הוא איית את המילה "אסטרונאוט" במדויק.

נאבקתי בדחף לגלגל עיניים. שלא תבינו אותי לא נכון, השככתי בחורות כאלה על בסיס דו־שבועי רק כדי לפרוק קצת מתח, אבל זה כל מה שהן היו בשבילי; התרומה היחידה שלהן לחברה היתה שלא היה אכפת להן משום דבר חוץ מהעובדה שלבחורים כמוני וכמו לקס היו שרירים בבטן, ושנתנו להן לגעת בכל שריר ושריר בעודן מצחקקות.

"כן." הטלתי את גופי השרירי אל הספה והתפרשתי לצדדים.
 "פרק אחרון. אתן מזמנות לצפות, בנות, אבל אם משהי מדברת, אני
 סותם לה את הפה בנייר דבק."

"עוד לא!" גבי הגיעה בריצה ונעמדה מול הטלוויזיה. "זאת מסיבת
 קבלת פנים לשותפות שלי. קודם כול אנחנו צריכים להכיר קצת."
 "אה." הינהנתי. "נכון."

דממה נפלה על החדר.
 "טוב, אם זה לא כמו בליינד דייט בכפייה," אמרתי לעצמי. בערך.
 הי, הסלון הזה היה קטן.

"מי כמוך יודע." גבי צימצמה את מבטה. ואני קפאתי במקומי. כי
 אם היה משהו שלגביו היינו תמימי דעים, זה שלעולם איננו מדברים
 על "טייסי-משנה בע"מ". זה היה כמו מועדון קרב, רק טוב יותר, מפני
 שהמטרה היתה למנוע מבחורות עצובות לשכב עם שמוקים.

תפסיקו לצקצק בלשונכן. מה שעשיתי בזמני הפנוי, מחוץ לשעות
 העבודה, היה שונה לגמרי. לא דפקתי בחורות עצובות; דפקתי בחורות
 טיפשות. שימו לב להבדל.

"נו, באמת, גאבס." לקס הרחיק מעליו את סרינה. "תתקדמי. הכרנו
 את השותפות שלך לדירה, איאן הביא אוכל, ואת עדיין רווקה." הוא
 לעג לה בעודו שוזר את ידו בשערו השחור. "הכול עובד כמו שצריך."
 גבי זינקה לעברו.

קפצתי ביניהם ומיהרתי למשוך אותה לאחור אלי בזמן שצנחנו
 עמוק לתוך ספת העור. גבי אמנם היתה קטנה, אבל היא אהבה
 להתקוטט.

"ששש..." לחשתי באוזנה. "את יודעת שהוא מתנהג כמו שמוק רק
 מפני שהוא לא זיין השבוע."

לקס סינן קללה וחזר לשבת על הספה ליד סרינה. הוא היה בחור
 די נינוח, אלא אם כן הוא נמצא באותו החדר עם גבי. אז הוא היה
 מאבד את שלוותו ומתנהג כמו קרייזי אייז מכתום זה השחור החדש.
 "בואו פשוט נראה את הפרק האחרון," הצעתי. "ואחר כך נאכל
 קינוח."

נעצתי את מבטי בסרינה כשאמרתי "קינח".
 וכך עשה גם לקס.
 גבי נעצה בי מרפק מסוכן קרוב למפשעה.
 "הוא כבר השתין עליה," לחשתי באוזנה. "אל תדאגי."
 "אתה דוחה." היא הפעילה את הטלוויזיה ונשענה עלי.
 חייכתי בשביעות רצון ולחשתי באוזנה. "את אוהבת אותי, אחות
 קטנה."
 "לפעמים אני תוהה למה."
 "אני משפר את הממוצע הקבוצתי בשתי נקודות לפחות, תודי
 בזה."
 "רק מפני שיש לך שיער יפה," היא רטנה.
 "זאת הבחורה שלי."
 בעודי מחייך מיקמתי אותה לצדי בנינוחות, אבל הרגשתי כאילו
 צופים בי. הסתובבתי בדיוק כדי לקלוט את בלייק מסתירה את פניה
 שוב בסחבת השיער הענקית שלה ומרכינה מבט לעבר הכפכפים
 המכוערים שלה.
 הממ... תהיתי מה הסיפור שלה, אבל רק עד ששמעתי את נעימת
 הפתיחה המוכרת של *משחקי הכס* ונשאבתי בחזרה לעולם פנטזיה,
 שלעומתו העולם שלי נראה כמו משחק ילדים.
 עשר דקות חלפו, שוב חשתי בנעיצת המבט.
 שיניתי תנוחה על הספה והסתובבתי.
 בלייק לא נעצה בי מבט, היא התכתבה בטלפון.
 במהלך *משחקי הכס*.
 שווה ערך להירדמות במהלך סרט של מארוול.
 כיחכחתי בגרוני.
 וכאשר היא עדיין לא נשאה את מבטה, קמתי ממקומי על הספה,
 ניגשתי אל כיסא הבר שלה והרמתי אותה ממנו.
 היא צווחה כשהשלכתי אותה על הספה וניגבתי את כפות ידי
 במכנסי הג'ינס שלי. "הנה, עכשיו כולנו מכורבלים יחדיו. טלפונים
 על השולחן." נעצתי את מבטי בטלפון שבידיה. "עכשיו."

הוא צימצמה את עיניה בכיווני במבט זדוני, הניחה את הטלפון שלה על השולחן לצד הטלפונים שלנו ושילבה את זרועותיה.
"לא היית צריכה לתת לו את החטיף הראשון ההוא," היא לחשה אל גבי.
גבי טפחה על ידה ולחשה בתגובה, "זה רודף אותי יום ולילה, בלייק, יום ולילה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן